

פרשת וישלח

ונקומה ונעלה בית אל ואעשה שם מזבח לאל העונה אותי ביום צרתי ויהי עמדי בדרך אשר הלכתי (לה, ג)

הנה ראינו שיעקב מעורר גם את בני משפחתו להודות לה' על שעבר עליו בשלום. ובזוה"ק בפרשתינו (דף קעג): נאמר: "מכאן למדין שצריך אדם לשבח לקב"ה, ולהודות לו על ניסים ועל טובות שעשה עימו. וזה שכתוב ויהי עמדי בדרך אשר הלכתי".

ובעצם, כך ראוי לאדם לנהוג! כי בזה מראה שאינו כפוי טובה ח"ו. כי באמת שאלו שאלה בזוה"ק (פרשת תרומה קעד.) מה צריך להודות לו ולפרסם. והלא הקב"ה יודע הכל. אך הוא, כי עי"ז מתכבד שמו של הקב"ה בפירסום הנס. ולכן כתוב אודה ה' בכל לבב "בסוד ישרים ועדה", וכן כתוב (ביחזקאל לח, כג) "והתגדלתי והתקדשתי" וגו'.

ומכאן עלינו להיות מודים בכל פעם על כל דבר. כיצד, אדם תפס בהגה, ופתאום קרה תאונה או קרוב לה, ואיך שהוא ב"ה נעשה לו נס, ויצא בשלום. הנה לא יספר סתם את אשר קרהו. אלא יפתח פיו: "דעו! כי הקב"ה עשה לי נס כי נסעתי ופתאום" וכו'. ויתלה הכל בהקב"ה שהוא ורק הוא הצילו. וכך ראוי לאדם להתנהג. ובכל פעם שחוזר על זה מקיים מצוה. ובמדרש שוחר טוב (מזמור קיח) אמרו: "אין לישראל שיאמרו להקב"ה אלא הודייה בלבד על כל הטובות שהוא עושה עימהם". וע"ע בזוה"ק בראשית (דף קצה:) ובפרשת בא (דף מ:).

ומובא באחרונים כי זהו הטעם שנהגו גדולי ישראל לרשום בפנקס כל המאורעות אותם, כי יש בזה מצות עשה. וע' בספר שערי זוהר לברכות (נד.). ועיין בשו"ת חתם סופר (חיו"ד סימן רלג), ובשו"ת גורן דוד (או"ח סימן סג עמוד 127).

והנה כתוב "לעושה נפלאות גדולות לבדו" (תהילים קלו), ומה זה "לבדו", וכי ח"ו היה צריך לעוזרו. אך בזוה"ק (בלק דף ר: ביאר, שאדם היה ממש סמוך לסכנה, והקב"ה הצילו, והאיש בכלל לא הרגיש לא בסכנה ולא בהצלה, אלא הקב"ה "לבדו" יודע זאת. ומציל את האדם. לכן כל אדם חוזר לביתו כל יום בשלום וסובר שלא קרה דבר יוצא דופן והוא אינו יודע מה ח"ו היה יכול להיות. וכן אישה יולדת, הולכת ללדת וחוזרת הביתה בשלום כאילו הכל טבע, אבל באמת הקב"ה עושה נפלאות! על כולנו לזכור וליטן **"תודה" לאל יתברך.**

מקור: הרב אלעזר רז שליט